

ΛΑΪΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ο ΒΑΣΙΛΗΑΣ ΤΩΝ ΜΑΓ'ΜΟΥΔΩΝ

(Παράμυθι τών Βρυούλων)

Κάποτε ζούσαν ένας Βασιλιάς, που δέν έκανε παιδιά, κι' αυτό τόν στενοχωρούσε πολύ. Μιά μέρα πέρασε απ' εκεί ένας Ντεβρίσης. "Ο Βασιλιάς τόν φώναξε άπάνω και τούπε τόν πόνο του.

— Καλά, ειπ' ο Ντεβρίσης, θα κυτζάσω τά μάγια μου και τ' άστρα και σε δυό ώρες θά σου πώ

*** Έπειτα από δυό ώρες γύρισαν ο Ντεβρίσης και ειπε στον Βασιλιά.

— "Θά κάνης παιδί, μα στά είκοσι χρόνια του άπάνω θά τό χάσης."

— "Άς γεννηθῆ, ειπεν ο Βασιλιάς κι' έγώ θά τό προσέχω."

Τό παιδί γεννήθηκε κι' όσο μεγάλανε, τόσο και πειό όμορφο γινότανε.

"Όταν ήταν είκοσι χρόνων βγήκαν μιá μέρα πολλά συνομηλικά του παλιγκάρια με τό καικι, γιά διασκεδάσι και τόν πήραν και αυτόν μαζί τους.. Μά δσι ήταν γραφτό τῆς Μοίρας έγενε.

Σηκώθηκε μιá τρικυμία που ξεριζε τό καικι, σε ξένα, μακρυνά νερά. Στα τελευταία, ένα μεγάλο κύμα αναποδογύρισε τό καικι και τά παιδιά νά πήρε από κάτω.

"Υστερ' από λίγες ημέρες, κأتي σανίδες από τό καικι τῆς βγαλε ή θάλασσα στό άκρογιάλι κι' ο Βασιλιάς κατάλαβε ότι χάθηκε ο γιός του. "Όλοι τότε στο παλάτι μαυροφορέθηκαν όσως κι' όλη ή πρωτεύουσα.

Και τώρα άς άφήσουμε τό παλάτι νά κλαίει και νά δέρνονται και άς έρθούμε στο παιδιά.

Στ' αναποδογύρισμα του καικιου, τά άλλα τά παιδια πνιγχαν. Τό βασιλόπουλο όμως έφυγε στη ράχι ενός ψαριου μεγάλου, υεταφινιου, που πβγαλε σε μιá ξένη μακρυνή χώρα. Κείνο τό μέρος ήταν τό βασιλειο των Μαιμούδων. Κείνο τόν χρόνο ειχε πεθανεί ο βασιλιάς τους και οι μαιμούδες μαλώανε ποιόν νά βάλουν βασιλιά. Στα πολλά πήγαν την άπόρασι ν' ανόξουν την πόρτα του κάστρου, κι' όποιον εβρισκαν απ' έξω νά τόν κάνουν βασιλιά τους. Και στην τύχη βρήκαν τό βασιλόπουλο, που πήγαινε εκεί, νά ζητήση και στικα.

Τό τράβηξαν άμέσως μέσα και προτου νά καταλάβη καλά τι τρέχει, τό άνακήρυξαν βασιλιά τούς.

"Υστερ' από τρία χρόνια, όσως, σάν μαιμούδες που ήσαν τό βαρβέθηκαν, μαζευτήκαν όλες, σκέφτηκαν και άποφασίσαν :

— Μαρε νάχουμε τόσες μεγάλες και σεβαρές, στον τόπο μας, μαιμούδες και νά κάνουν βασιλιά μας έναν άνθρωπο ! Νά τόν σκοτώσουμε λοιπόν !..

Μερικες όμως δέν ήθελαν και έτσι γινόταν φασαρία. Τόμαθε τό βασιλόπουλο και την αγήη σηκώθηκε κρυφά και έφυγε.

Δρόμο πέρνει, Δρόμ' άρφνει.

"Ός που έφτασε, ένας πρσί, σε μιá πολιτεια. Έκει άκουσε τόν νετάλη νά απνάη :

— "Όποιος βρεθει και νάναι τρεσι ώρες μιá δουλειά, που θά του πδνε θά κερδιση 11.000 γροάσασααα !

— Και πουν' αυτός ο άνθρωπος ; Ράησε τό βασιλόπουλο, που θά μου δωση τη δουλειά ;

"Ο νετάλης τόν πήρε και τόν πήρε σ' έναν Όβρατο.

— "Άκουσε, του ειπεν ο Όβρατος, θά σε ράψω μέσα σ' ένα ψάφιο μουλάρι και θά σ' άρίσω στη ρίζα ενός βουνοϋ. Αυτό τό βουνο εινε τόσο ψηλό, που ός τώρα δέν άνέβηκε με πόδια άνθρωπου. Έσένα θάρθουν νά σε πάρουνε κأتي μεγάλα δροια και θά σ' άνεβασουν άπάνω. Έγώ θά περμινω από κάτω γιά νά μου ρίχνης μάλαμα, που εινε άφθονο εκεί άπάνω.

"Ετσι έρραψε τό παιδι μέσα στο μουλάρι και τό άφησε στη ρίζα του βουνοϋ. Έκει μαζευτήκαν τό μισημέρι νά δροια και τ' άνεβασαν άπάνω κι' άρχισαν νά τρώνε τό ψωφῆι. Μόλις άνοιξαν μιá τρύπα τό βασιλόπουλο πετάχτηκε άμέσως έξω και τά δροια φοβήθηκαν και σκόρπισαν τραγούφω.

- Τι έχει, αυτού άπάνω ; φώναξε από κάτω ο Όβρατος.
- Διαμάντια και μαλάματα ! άποκριθηκε τό βασιλόπουλο.
- Ρίχνε μου !.. Ρίχνε μου !
- Σάν έπαψε τό παιδι νά ρίχνη ο Όβρατος ξαναράησε.
- Τι έχει άλλο ;
- Φτερά και κόκκαλα.
- Φτερά και κόκκαλα θά γίνης και σύ τώρα.
- Και τό άφησε και έφυγε.

Τό βασιλόπουλο έμα έβρινε μόνο κήθησε και σκέφθηκε τι έπρεπε νά κάνει. "Υστερα ξεκίνησε περιπατώντας άπάνω στο άπεραντο βουνό, μα δέν εβρισκε μέρος νά κατεβῆ στον κάμπο. Ειχε μάθει όστόσο απ' τις μαιμούδες νά λυγιά και νά καταβαίνη και εκεί που άνθρωποι δέν μπορούσαν νά κατεβουνε εβφονο λοιπόν φώναει σ' ένα βαθύ μέρος, ποθε συναλοπάτια. Πῆρε τά σκαλοπάτια και κατέβαινε, ός που έφτασε σε μιá κάμαρη σκαλομένη, που στη μέση ήταν στρωμένο ένα τραπέζι μ' όλα τά σεβρίτσια και δυό πιάτα γεμάτα από φαγι.

Τό βασιλόπουλο δέν άγγιξε, παρδ περιμένε. Τελευταία άνοιξε ή πόρτα και μπῆσε ένας Ντεβρίσης.

— "Άργησες, μαρε παιδι μου, σ' έπεριμένα ! του ειπε.

"Ηταν ο Ντεβρίσης που προφήτησε στον πατέρα του βασιλόπουλου τη γέννησι και τό χάσιμο του γιου του.

— Πολύ άργησες, ειπε πολι ο Ντεβρίσης. Έγώ σου έτοίρασα και τη νύφη. Άκουσε. Έδῶ ερχεται καθε Πέμπτη, μιá κόρη και πλένεται. Μά εινε μεταμορφωμένη σε περιστέρι. Μόνο σάν μπῆ στο λουτρό, γίνετα κορίτσι. Τά ρούχα της τ' άρφνει πῆσ' από τη λούρα. Μπορεις τότε συ νά πῆς και νά τῆς 'άρπάξης.

Τό βασιλόπουλο περιμένε ός την Πέμπτη και μόλις φάνηκε ή κόρη άρκαε τά ρούχα της, και την άνάγκασε νά υποταχῆ !..

Τῆν άλλη μέρα ο Ντεβρίσης τους βγαλε από μιá τρύπα του βουνοϋ γιά νά τους σταλή στον πατέρα του.

— Μά πρόσεξε, ειπε, στο βασιλόπουλο, σάν θά πῆς εκεί, νά μην άφιση; κανέναν νά σε φιλήση γιατί θά ξεχάσης κι' έμένα και τη γυναίκα σου.

Σῶν φθάσανε έξω από τη Πρωτεύουσα, τό παιδι ειπε στην γυναίκα του.

— Περιμένε και θάρθω νά σε πάρω.

Σάν μαθευτηκε ο ερχομός του βασιλόπουλου, όλη ή πόλι άσποροφρέθηκε και βγήκε στο δρόμο γιά νά τό δεχουνε. "Όλοι ετρεχαν νά το φιλήσουνε.

— Μῆ ! γιά τό Θεό ! "Αν θέλετε τό καλό μου, μη με φιλάτε ! φώναξε τό βασιλόπουλο. "Ετοιμαστήτε μόνον νά πῆμε νά φέρομε τη γυναίκα μου...

Τό βασιλόπουλο, ός που νά ετοιμαστούνε έγειρε λίγο νά κοιμηθῆ, γιατί ήταν κατακοιρασμένο.

"Η μάνα του δρος απ' την αγάπη της, εκεί που αυτό κοιμότανε, πήγε και τό φίλησε...

Σῶτ' ετοιμαστήκε όλη ή συνοδεα πήγαν νά ξεπνήσουν και τό βασιλόπουλο.

— Τι με ξεπνάτε ; Άφήστε με νά κοιμηθῶ ! ειπε τό βασιλόπουλο.

— Σῆμα, του άπάντησαν, ετοιμαστήκαμε γιά τη νύφη.

— Τι ετοιμαστήκατε ! Γιά ποιá νύφη ; Είσατε στα καλά σας; Ειπε τό βασιλόπουλο που νά ειχε βγάλει όλα, έπειδη τό φιλήσαν.

"Η κόρη, άφου περιμένε ός τό βράδυ, γύρισε πάλι στον Ντεβρίση. Τό βασιλόπουλο έμεινε στον τόπο του, μα ειχε ένα βάρος στη καρδιά. "Υστερ' από μιá γύρισε πάλι στην πόλι όπου βρῆκε τόν Όβρατο, που ειχε βγάλε ξανά νετάλη και ζητούσε άνθρωπο γιά τό βουνο. Παρουσιάστηκε τότε μπροσ του και δέχτηκε νά τόν άνηψη πάλι μέσα σ' ένα μουλάρι και τά δροια πάλι τόν άνεβασαν στο βουνο. Μά μόλις βγῆκε στο βουνο τό βασιλόπουλο, ετοιμάσε μιá μεγάλη πέτρα και την ετρεσε στην άκρη του κρημουϋ.

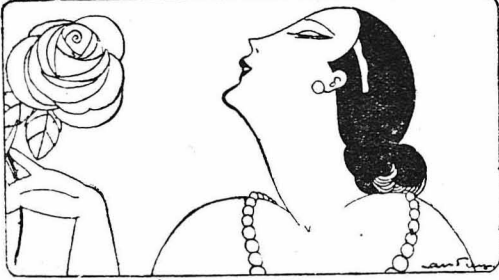
— Τι έχει άπάνω; φώναξε ο Όβρατος.

— Φτερά και κόκκαλα.

— Φτερά και κόκκαλα θά γεννης και σύ μωγγουσε ο Όβρατες.

— Τσιφούη ! ειπε τό βασιλόπουλο, νομίζεσ ότι θά με γελάσε πάλι ; Και μάλιστα τη πέτρα και τόν έκαμε λυθιαί !..

"Υστερα τράβησε ίσια στον Ντεβρίση. Τῶν βρῆκε έτοιμο νά τόν περιμένη. Τό κορίτσι έκλαψε σάν τόν ειδη απ' τη χαρά του. Τῆν άλλη μέρα την πήρε τό βασιλόπουλο και την πήγεν στη Πρωτεύουσα. "Όπου... κανέναν γάμος και χαρῆς και παραδιδάσες κολλῆς. "Η Γιαγιά

νά φαη, γιατί ήταν, θεονή-φω.

